

noget af det mest hjerteløse, som nogen Sinde en menneskelig Hjerne har fundet paa. Han befalede Musikkorpserne at spille den polske Nationalsang, den vi kende Indledningsstrofen af i tysk Oversættelse: „Noch ist Polen nicht verloren“. Denne polske Nationalsang, som det til daglig Brug er forbudt Polakkerne at spille eller synge, netop den gav han Ordre til at spille, da det gjaldt om at sætte de sidste Reserver ind under Angrebet paa Spichern-Højderne. Det havde til Følge, at de polske Regimente gik frem, gennemførte Angrebet og skaffede Preusserne Sejren. Dette lille Træk viser maaske mere end noget andet Betydningen af den militære Musik, naar det gælder om at sætte de sidste Kræfter ind i det afgørende Øjeblik. Derfor tror jeg, at naar dette Spørgsmaal skal behandles i Udvalg, skal det behandles under det alvorlige Synspunkt af, hvad der tjener Hæren bedst, ud fra det Synspunkt, at Musikken i Hæren saa langt fra er en Luksus, at den tværtimod kan være noget af det mest fornødne under de alvorligste Forhold.

Flere af de socialdemokratiske Talere, især Partiets Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har villet protestere paa Københavns Vegne, i Hovedstadens Navn, mod disse Fæstningsværker, som man har i Sinde at lægge omkring Byen. Han har skildret København som en Fredens og Kulturens By, hvis Borgerskab var optaget af Fredens Gerninger og vilde være højst ilde faren, om Byen nu blev indesluttet af Fæstningsværker paa alle Sider. Det ærede Medlem mente, at hele København burde protestere mod den nye Jernring, man nu vilde lægge omkring Hovedstaden, og hvorved man efter hans Mening vilde hemme Byens Udvikling i betydelig Grad. Jeg tvivler ikke om, at der vil være et stort Parti her i København — det, som til daglig følger den ærede Ordfører for Socialdemokraterne —, som vil føle sig kaldet og forpligtet til ved de kommende Valg at protestere paa denne Maade, at afgive sine Stemmer som en Protest imod dette. Jeg synes dog ikke, det skulde være den eneste Røst, der høres her fra københavnske Repræsentanter, og jeg tror at turde tale ogsaa i mine Meningsfællers Navn, naar jeg om den Ting siger, at det Vælgerkorps, som vi have bag ved os, tænker i dette Stykke helt anderledes. Det tænker ikke først og fremmest paa de Ubehageligheder, de Genvordigheder og Ulemper, som unægtelig

kunne følge med, at København paa denne Maade bliver en befæstet By, hvad Byen jo for Resten allerede er nu. Det er ikke saadan, at vi hilse Anlæg af Fæstningsværker omkring København med Jubel som noget, man i og for sig skal være glad ved paa Byens Vegne. Men der er noget, som for os og vore Vælgere staar højere end Tanken om Ubehagelighederne og Ulemperne ved det og de Farer, som kunne drages ned over Byen derved, det er den ganske simple Pligtfølelse, Følelsen af, hvad vi skyldte det Land, hvis Borgere vi ere. Den Følelse sætte vi højere end Tanken om Farer og Ubehageligheder. Vi vedkende os i denne Henseende fuldt ud Sammenhængen med vor Fortid. Vi vedkende os, at vi i det Stykke tænke som den Slægt, der for 250 Aar siden værgede det København, som ogsaa den Gang var Rigets Hovedstad og Hjerter.

Hvis der skal protesteres ved det kommende Valg, ville vore Protester komme til at gælde noget helt andet, saa ville vi protestere imod den Politik og de Bestræbelser, som udfoldes dels af det radikale Venstre og dels af Socialdemokraterne i dette Kapitel, og som, hvis de naaede at trænge igennem, vilde føre til, at Danmark blev det første civiliserede Samfund, som frivilligt, ved egen Beslutning, nedsatte sig selv i Nationernes anden Klasse. Den Protest ville vore Vælgere — det er jeg overbevist om — nedlægge paa den eftertrykkeligste Maade paa næste Valgdag.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, udtalte, at under den politiske Strid var det ikke Hæren, der havde fulgt Højre, men Højre, der havde fulgt Hæren. Jeg tror, at denne Udtalelse ikke er vel overvejet, og Hæren er navnlig ikke tjent med at blive fremstillet som en Institution, der er gaaet i Spidsen i en meget varm politisk Kamp lige fra 80'erne og til Begyndelsen af dette Aarhundrede.

Det ærede Medlem sætter Pris paa Historien; det er en god Egenskab hos det ærede Medlem. Jeg skal erindre det ærede Medlem om, at den historiske Sandhed er den, at det var Højre, som rejste et politisk Stridsspørgsmaal om Magtfordelingen og gennemførte en Kamp om dette Stridsspørgsmaal ogsaa derved, at